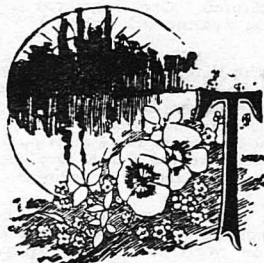

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΚΑΤΥ ΦΟΝ ΜΠΙΛΛΙΓΚΕΡ

Ο ΑΝΩΡΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ

Ο μεγάλο ξενοδοχείο της αριστοκρατικής λουτροπόλεως θρισκόταν σε άσασατάσι. Ή τουλάχιστον ο γυναικόκοσμός του, όλες ή κυρίες και ή δεσποινίδες του κόσμου και του ήμικοσμού, που ήσαν εκεί μαζεμένες.

Η αίτια αυτής της άναστατάσεως ήταν «έκεινος». Καί «έκεινος» ήταν ο άνθρωπος με την «Μερσεντές», που είχε φτάσει πριν τρείς μέρες ένα πρωί στο ξενοδοχείο, μαζί μ' ένα άσπρομάλλη όπρητέτν και δυό μικροσκοπικά σκυλάκια. Ή γυναικεία περιέργεια άναψε και φλόγισε γύρω άπ' τον καινούργιο πελάτη. Γιατί τάχα; Μά μπορεί ποτέ να θρή κανείς τό γιατί, προκειμένου για τίς γυναικές και για την περιέργεια τους;

«Βερολίνο», διάβασε ή Μαριάννα στην πινακίδα του αυτόκινήτου του. «Λ.Μ.» κατάρθωσε να ξεδιάλυνη ή Μίτσι ή Βιεννέζα στο μονόγραμμα, που ήταν επάνω στην πόρτα του, σάν θυρούς. Του κάκου προσπάθησε να ξεμαχρίση τό προσωπικό του ξενοδοχείου, για να μάθη τίποτε, ή Μάρλεν ή ξανθή. Καί μόνο ή «Ίνγκε ή άωροφη μελαχροινόυλα, δέν έλεγε τίποτε, δέν έκανε τίποτε καί κύτταξε μονάχα ώρα δλόκληρη τά δυό σκυλάκια του καινούργιου πελάτη.

Ωστόσο, την επομένη κατάρθωσαν να μάθουν πολλά άλλα πράγματα. Έμαθαν πως ο πελάτης λεγόταν κύριος Λουτβίχ Σάπς, ότι ήταν ένας βιομήχανος από τό Βερολίνο, έμαθαν ότι τον όπρητέτν τον έλεγαν Μάξ και τά δυό σκυλάκια του, «Ούίσκου» τό ένα, «Σόντας» τό άλλο. Ο άνθρωπος με τη «Μερσεντές» δέν ήταν πειά νέος, ήταν ασαντάρης ίσως, μα γερός, καλοδιατηρημένος και ώμορφάνθρωπος. Πράγμα παραξένο, δέν έπιδώξε να σγειοθή με κανέναν στο ξενοδοχείο, όυτε και τον γνώριζε κανείς από πριν. Πρωί και άπόγευμα έθγανε περίπατο με τά σκυλιά του, έπαίξε κι' άστειεύοιταν μαζί τους, αυτά ήσαν ή μόνη του συντροφιά. Την τρίτη μέρα τό θρόυο, δινόταν χορός στην μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου. Ή Μαριάννα, ή Μίτσι, ή Μάρλεν, περιεμαν να άνυπομονήσια πότε νάρθη ή ώρα. Θά έβλεπαν από κοντά έπιτέλους τον άνθρωπο με την «Μερσεντές», θά τον γνώριζαν, θά γόρευαν ίσως, μαζί του. Δέν ήταν βέβαια δυνατόν, να λείψη κι' άπ' τό χορό αυτός ο περιεργός άνθρωπος!...

Μά, ή ώρα ήρθε, ο χορός άρχισε, μεσάνυχτα πλησίασαν, και ο άνθρωπος με την «Μερσεντές» δέν φάνηκε διάλοο. Ρώτησαν με τρόπο τό «γκρούμ» του ξενοδοχείου κι' έμαθαν ότι ο κύριος Σάπς θρισκόταν από τίς ένένα ή ώρα στο κρεββάτι του!... Αυτό πειά ξεπερούσε τά όρια. Τα κορίτσια πείσμως, κουτοπολόεαν, είπαν ό,τι είγαν και δέν είγαν εις θάρος του. Έτσι, για να έκδικηθούν!...

Κατά τίς τρείς άπ' τά μεσάνυχτα—ο χορός είχε πειά τελειώσει—ή καμαριέρα είδοποίησε την Μαριάννα ότι την καλούσαν στο τηλεφώνο άπ' τό Βερολίνο. Χωρίς άλλο, θά ήταν πάλι έκεινος ο ξεμυαλισμένος ο Έρμαν. Θά γούριζε πάλι από κανένα γλέντι και θά την καλούσε τό έκανε αυγά αυτό—να τίς πιη «καληνύχτα» και να την παρακαλέση, για μισηστή φορά, να γυρίση έπιτέλους κοντά του. Για μία στιγμή, τί ήρθε να πη, να τον είδοποιήσουν πως κοιμόταν, μα έπειτα μετάνοισε. Φόρεσε ένα κίμωνο και τίς άλλάγινες παντούφλες της, και κατέβηκε. Όταν, έπειτα από λίγα λεπτά, ξαναβήκη από τον τηλεφωνικό θάλαμο, είδε πως ο άσασανέρ είχε ανέβη στο μεταξύ, κι' άρχισε να κόθη θόλτες στο χώλα, περιμηνόντας τον να κατέθη. Βαδίζοντας έτσι, πέρασε έμπρός άπ' τό μπάρ του ξενοδοχείου και περιέργη όπως πάντα, έσκυψε και κύτταξε άπ' τό τζάμι της πόρτας. Το μπάρ ήταν άδειο, μονάχα δυό κύριοι καθόντουσαν σε ένα τραπέζι. Ο ένας τους, ήταν ο κύριος Σάπς!

Τόν άνεγκώρισε άμέσως κι' αυτό ήταν αρκετό για να σκανδαλιστή. Έσκυψε περισσότερο, και τότε είδε, πως οί δυό κύριοι συζητούσαν, κάπως έθροβόλιμα. Ο κύριος Σάπς κρατούσε μια έφημερίδα στο χέρι. Φαινόταν πως ή έφημερίδα είχε κάτι σχετικό με τη συζήτησή τους, μα ή Μαριάννα δέν μπόρεσε ν' άκούση λέξη πίσω από την κλειστή πόρτα. Φαινόταν έξέ άλλου, πως φρόνιζαν και οί δυό τους να μιλήσουν οιαγανά!...

Την ίδια στιγμή, κατέβηκε ο άσασανέρ. Ή Μαριάννα τραβήχτηκε πίσω από ένα έπιπλο για να μην τη δούν και περιέμε

έκει, ώστόσο να ξαναβέθη ο άσασανέρ. Καί τότε, ξαναγύρισε στο μπάρ. Μά οί δυό κύριοι είχαν φύγει πειά άπ' εκεί, μονάχα επάνω στο τραπέζι έμενε ακόμα ή έφημερίδα που κρατούσε προτήτερα στα χέρια του ο κύριος Σάπς. Ή Μαριάννα μπήκε μέσα, άρπαξε βιαστική την έφημερίδα, την έκρυψε στο κίμωνό της, πήρε τον άσασανέρ και ανέβηκε στο δωμάτιό της. Της φανόταν πως κρατούσε έπιτέλους στα χέρια τό μουσικό αυτό του περιεργου ανθρώπου!...

Δέν πέρασαν πέντε λεπτά, και από τό δωμάτιο αριθ. 123 χτύπησε τό κουδούνι. Ήταν τό δωμάτιο της Μαριάννας. Ο «γκρούμ» που παρουσιάστηκε, έλαβε τίς διαταγή να πάη γρήγορα επάνω ένα φύλλο έκείνης της μέρας της «Κορριέε ντε λά Σέρρας». Το παιδί έξετέλεσε τίς διαταγή. Καί έπειτα από δυό λεπτά, ή Μαριάννα χτυπούσε στο δίπλανο δωμάτιο, τό δωμάτιο της «Ίνγκε».

—Ίνγκε!... Ίνγκε! Γρήγορα, σήκω και έλα στο δωμάτιό μου. Έχω να σου πω πράγματα!...

Η ξανθή Ίνγκε δέν άρχισε να σκηθθί, —Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε, μπεινόντας στο δωμάτιο της φίλης της.

—Συμβαίνει ότι άνεκάλυφα, από πού βαστά ή σκούφια αυτού του Σάπς! Πανούσιος ή Μαριάννα θριαμβευτικά. Έλα, καθήσε εδω πλάι μου, να ιδής!...

Η Ίνγκε έγινε ξεσφανα κατάχλωμη. Μά δέν είπε τίποτε και κάθησε στο κρεββάτι, πλάι στη φίλη της.

—Έδω...κύττα εδω!... της είπε εκείνη, ξεδιπλώνοντας μπροστά της την έφημερίδα που πήρε από τό μπάρ. «Κορριέε ντε λά Σέρρας» σημερινή, δέν είναι; Τι θλέπεις εδω; Ότι λείπει ένα κομμάτι, έ; Φουαίκα, για να λείπη, κάποιο χέρι θά τάξη κόψει, έ; Κύττα τώρα εδω, να όης τί λείπει!

Και ξεδιπλωσε μπροστά στην Ίνγκε την άλλη έφημερίδα, που ζήτησε και της έφεραν.

—Τι θλέπεις εδω, τί θλέπεις, Ίνγκε; —Θέέ μου! Έκανε ή ξανθή Ίνγκε και έγινε ακόμα πιο γλωμιά από πριν. Ή φωτογραφία του!... Αυτός είναι!...

—Αυτός, ο ίδιος ο κύριος Σάπς μας. Άκουσε τώρα και τί γράφει κάτω από τη φωτογραφία του!...

Και ή Μαριάννα διάβασε θριαμβευτικά στην Ίνγκε, που την κύτταξε άφωνη, σαν ύπνωτισμένη:

«Η Ίταλική άστονομία καταζητεί εισέτι εις μάτην τον άριστοκράτην λουδοτήτην βαρώνον Παζέττι, ο όποιος είχε άποδεχθή έννοχως της μεγάλης κλοπής της Τραπεζής του Τεσσίνου. Έκωφράζονται ύπόνοια όσι ο καταζητούμενος κρύπτεται ύπό άλλο όνομα εν Έλβετία. Άνοτήριον, ή φωτογραφία του...»

Την άλλη μέρα τό πρωί, όταν ο κύριος Σάπς βγήκε από τό διαμερίσιό του μαζί με τά δυό του σκυλάκια, τόν πλησίασε ξεσφανα μια κατάξανθη ώραιοτάτη νέα που περιέμενε από ώρα, εκεί πίσω από τη σκάλα, και του είπε γρήγορα, ψιθυριστά:

—Φύγετε!... Σας άνεκάλυψαν!... Σας καταζητούν!...

Ο κύριος Σάπς δέν πρόφτασε να τίς μιλήση, να την ευχαριστή ίσως για τό ένδοξόφρον που έβριχε γι' αυτόν. Η Ίνγκε—γιατί αυτή ήταν—κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα και ξεσφανίστηκε. Χαμογέλασε, και άρχισε να κατεβαίνη κι' αυτός τη σκάλα.

Σε λίγο, έθγανε από τη μεγάλη πόρτα του ξενοδοχείου, άφοδ διάταξε να του ετοιμάσουν τό αυτόκινήτό του. Τα σκυλάκια του τόν είχαν προσπεράσει κιάλας, είχαν χυθή έξω, και έθρεχαν χαρούμενα στο δρόμο. Μά την ίδια στιγμή, ένα αυτόκίνητο φάνηκε από την άλλη άκρη του δρόμου, που έθρεψε με δαιμονιομένη ταχύτητα. Τα σκυλάκια άσπίσαν, τό αυτόκίνητο πέρασε δλόισια κατ' επάνω τους, όταν ξεσφανα μια ξανθή νέα πετάχτηκε από κάπου εκεί που στεκόταν και έθγαλε μια φωνή:

—Έδω!... Ούίσκου! Σόντας!... Έδω!...

Τά σκυλάκια έθρεξαν στη φωνή της, τό αυτόκίνητο πέρασε χωρίς να τ' άγγίξει. Ο κύριος Σάπς, που έθγανε εκείνη τη στιγμή, παρηκολούθησε αυτήν την σκηνή, πλησίασε και χαιρέτησε με ευγένεια.

—Σας ευχαριστώ με δλη μου την ψυχή, δεσποινίς, της είπε. Προτήτερα θελήσατε να σάσετε έμένα, τώρα σάσετε τά σκυλιά μου. Δέν έχω παρά να σας ευχαριστήσω θερμά, και για τά δυό!

Ή Ίνγκε κοκκίνισε μέχρι τίς ρίζες των μαλλιών της. Ο κύριος Σάπς της είπε μερικά ευγενικά λόγια ακόμη και, όταν στο μεταξύ, ο θυρωρός τόν είδοποίησε, πως τό αυτόκίνητό του

Ή Μαριάννα μπήκε μέσα βιαστική!...

ήταν έτοιμο, τής πρότεινε έναν μικρό περίπατο. 'Εκείνη διάστασε για μία στιγμή, μὰ έπειτα δέχτηκε και κάθισε κοντά του. Τά σκυλάκια κάθισαν κάτω, στά πόδια τους. 'Η ώραία «Μερονέντες» ξεκίνησε, αφίνοντας πίσω της ένα μικρό μαύρο σμυρ-φάκι.

—Και τώρα, γιά πείτε μου... είπε ο κύριος Σάπς. Γιατί μου είπατε να φύγω απ' εδώ;

—Μά...γιατί σ'αφ ανέκαλυψαν... Γιατί παρακολουθούν τὰ ίχνη σας!

Ο κύριος Σάπς χαμογέλασε και τὸ πρόσωπό του δὲν φανέρωσε καμμία έκπληξη. Ὡστόσο, ἡ "Ινγκε ἦταν περὶ ἀποφασισμένη νὰ τὸν τὰ πῆ ἄλα.

—Πῶς λέγεσθε; τὸν ρώτησε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

—Μά, τὸ ξέρετε... Λούντβιχ Σάπς!

—'Ετσι... ἔκανε ἐκείνη μὲ δυσπιστία. Καὶ τότε, γιατί τὸ αὐτοκίνητό σας ἔχει αὐτὸ τὸ μονόγραμμα: «Α. Μ.»;

—Γιατί, ἀπλούστατα, δὲν εἶνε δικό μου.

—Κλεμένο;

—Ὀχι δὴ! Δανεικό!...

—Και γιατί, ἐνῶ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε ἀπ' τὴν ἐννέα ἢ ὡρα, σηκώσεσθε στίς τρεῖς ἀπ' τὰ μεσάνυχτα καὶ πᾶτε στὸ μπᾶ;

—Διάβολο! ἔκανε τώρα ὁ κύριος Σάπς καὶ κύτταξε προσεκτικώτερα τὴν "Ινγκε. Εἶσαι μυστική ἀστυνόμος, κορίτσι μου;

—Ἀπαντήστε μου. Εἰσάστε ὁ θάρανός Παζέττι ἢ ὄχι;

—Ποῖός, εἶπατε;

—'Αχ! ἔκανε ἡ ξανθὴ "Ινγκε. Γιατί κάνετε ἔτσι, γιατί δὲν ἔχετε τὸ θάρρος νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια. 'Η πιστεύετε σοβαρά, πῶς ἔνα κορίτσι σάν καὶ μὲνα θὰ πᾶν νὰ σ'αφ προδώσῃ.

Ὁ κύριος Σάπς ἔβγαλε ἕναν μικρὸν ἀναστεναγμό, σάν ἀνακουφισμένος. Λιγότερε ἔπειτα τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ ξαναρώτησε:

—Γιὰ πῆτε μου λοιπὸν τώρα. Γιὰ ποιὸν εἶπατε πῶς μὲ παίρνετε;

—Γιὰ τὸν θάρανὸ Παζέττι, ποὺ καταζητεῖται ἀπ' τὴν ἀστυνομία γιά διάρρηξη μιᾶς Τραπεζῆς!

Ὁ κύριος Σάπς δὲν ἔμφορε, σ' αὐτὰ τὰ λόγια, νὰ κρατηθῆ ἕνα μικρὸ ἀναπήδημα. Μὰ ἔπειτα, ὄχι πᾶν νὰ γελᾷ, νὰ γελᾷ δυνατὰ, ξεκαρυστικά, τόσο ποὺ στὰ μάτια του φάνηκαν δάκρυα.

—Μὴ γελᾶτε εἰς ἄραός μου, σ'αφ παρακαλῶ... τοῦ εἶπε ἡ "Ινγκε. Μά, γιά πῆτε μου... 'Αν δὲν εἰσάστε ὁ θάρανός Παζέττι, τότε γιατί σκίσατε ἀπ' τὴν ἐσημερίδα τὸ κομματάκι μὲ τὴν φωτογραφία;

Ὁ κύριος Σάπς ἔψαξε γιά μία στιγμή στὴν τσέπη του, καὶ ἔβγαλε ἕνα μικρὸ ἀπόκομμα.

—Γιατί, ἀπὸ τὴν πίσω μεριά, ἔχει τὴν ἀγγελία μιᾶς παραστάσεως τῆς Ὀπερας τοῦ Μιλᾶνου, γιά τὴν ὁποία ἐνδιαφερόμαι!...

—Καὶ ἡ ὁμοιότητα τῆς φωτογραφίας μὲ τὴ μορφή σας;

—Ποιὰ ὁμοιότητα; ἔκανε ἐκείνος καὶ τῆς ἔδειξε τὸ ἀπόκομμα. Βρίσκετε οἰς καμμία ὁμοιότητα σ' αὐτὴν τὴν κατοκτωμένη, τὴν καταμουνητζουμένη φάσσα;...

Ἡ ξανθὴ "Ινγκε ἔριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα στὴ φωτογραφία, καὶ ἔπειτα κύτταξε κατάματα τὸν κύριο Σάπς. Κύτταξε τὰ ὄμορφα ἀνδρικά χαρακτηριστικά του, τὸ ζωρὸ, χωρὶς ρυτίδες πρόσωπό του, τὰ ἀστραφτερά του μάτια, καί...
Καὶ ἡ ξανθὴ "Ινγκε ἔπαυσε περὶ νὰ ρωτᾷ. Τὸ αὐτοκίνητο ἄρχισε πάλι νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα, ν' ἀφήνῃ μακρούς, πίσω του τὸ ξενοδοχεῖο τῆς ἀριστοκρατικῆς Λουτροπόλεως. Ἡ "Ινγκε ἔξακολουθοῦσε νὰ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπο τὸν ὄμορφο αὐτὸν ἄντρα, ποὺ εἶχε στὸ πλάι τῆς. Καὶ τὸ βλέμμα ποὺ ἐκείνου τῆς ἔβριχνε, τῆς φαινόταν πῶς ἔμπαινε ὡς τὰ κατάθεσθαι τῆς ψυχῆς τῆς...

—Καὶ τώρα, ὡς ἔρωτήσω κι' ἐγὼ κάτι, μικρὴ μου "Ινγκε, εἶπε σὲ λίγο ἐκείνος. Ἀφοῦ μὲ ἤξερες γιά λωποδότη, γιατί τότε μὲ περιμένεις ἐμπρός στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου;

Ἡ "Ινγκε δὲν μίλησε οὔτε τώρα. Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε ὀλο-ἕνα γρηγορώτερα, ἔπάνω στὸν ἀσφαλτοστρωμένον παραλιακὸ δρόμο. Μὰ ὁ κύριος Σάπς τὸ ὡδηγοῦσε περὶ μὲ τὸ ἕνα χέρι μονάχα. Γιατί τὸ ἄλλο τὸ εἶχε γύρω ἀπὸ τὴ λεπτὴ μέση τῆς "Ινγκε. ποὺ ἔγειρε τὸ κεφάλι τῆς πάνω στὸν ὄμο του, τὸ μικρὸ νόστιμο κεφαλάκι μὲ τὰ κατάξανθα μαλλιά ποὺ ἀνέμιζε ὁ ἀέρας...

Ὁ κύριος Σάπς ἔβγαλε ἕνα μικρὸ ἀναστεναγμό, σάν ἀνακουφισμένος. Λιγότερε ἔπειτα τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ ξαναρώτησε:

—Γιὰ πῆτε μου λοιπὸν τώρα. Γιὰ ποιὸν εἶπατε πῶς μὲ παίρνετε;

—Γιὰ τὸν θάρανὸ Παζέττι, ποὺ καταζητεῖται ἀπ' τὴν ἀστυνομία γιά διάρρηξη μιᾶς Τραπεζῆς!

Ὁ κύριος Σάπς δὲν ἔμφορε, σ' αὐτὰ τὰ λόγια, νὰ κρατηθῆ ἕνα μικρὸ ἀναπήδημα. Μὰ ἔπειτα, ὄχι πᾶν νὰ γελᾷ, νὰ γελᾷ δυνατὰ, ξεκαρυστικά, τόσο ποὺ στὰ μάτια του φάνηκαν δάκρυα.

—Μὴ γελᾶτε εἰς ἄραός μου, σ'αφ παρακαλῶ... τοῦ εἶπε ἡ "Ινγκε. Μά, γιά πῆτε μου... 'Αν δὲν εἰσάστε ὁ θάρανός Παζέττι, τότε γιατί σκίσατε ἀπ' τὴν ἐσημερίδα τὸ κομματάκι μὲ τὴν φωτογραφία;

Ὁ κύριος Σάπς ἔψαξε γιά μία στιγμή στὴν τσέπη του, καὶ ἔβγαλε ἕνα μικρὸ ἀπόκομμα.

—Γιατί, ἀπὸ τὴν πίσω μεριά, ἔχει τὴν ἀγγελία μιᾶς παραστάσεως τῆς Ὀπερας τοῦ Μιλᾶνου, γιά τὴν ὁποία ἐνδιαφερόμαι!...

—Καὶ ἡ ὁμοιότητα τῆς φωτογραφίας μὲ τὴ μορφή σας;

—Ποιὰ ὁμοιότητα; ἔκανε ἐκείνος καὶ τῆς ἔδειξε τὸ ἀπόκομμα. Βρίσκετε οἰς καμμία ὁμοιότητα σ' αὐτὴν τὴν κατοκτωμένη, τὴν καταμουνητζουμένη φάσσα;...

Ἡ ξανθὴ "Ινγκε ἔριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα στὴ φωτογραφία, καὶ ἔπειτα κύτταξε κατάματα τὸν κύριο Σάπς. Κύτταξε τὰ ὄμορφα ἀνδρικά χαρακτηριστικά του, τὸ ζωρὸ, χωρὶς ρυτίδες πρόσωπό του, τὰ ἀστραφτερά του μάτια, καί...
Καὶ ἡ ξανθὴ "Ινγκε ἔπαυσε περὶ νὰ ρωτᾷ. Τὸ αὐτοκίνητο ἄρχισε πάλι νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα, ν' ἀφήνῃ μακρούς, πίσω του τὸ ξενοδοχεῖο τῆς ἀριστοκρατικῆς Λουτροπόλεως. Ἡ "Ινγκε ἔξακολουθοῦσε νὰ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπο τὸν ὄμορφο αὐτὸν ἄντρα, ποὺ εἶχε στὸ πλάι τῆς. Καὶ τὸ βλέμμα ποὺ ἐκείνου τῆς ἔβριχνε, τῆς φαινόταν πῶς ἔμπαινε ὡς τὰ κατάθεσθαι τῆς ψυχῆς τῆς...

—Καὶ τώρα, ὡς ἔρωτήσω κι' ἐγὼ κάτι, μικρὴ μου "Ινγκε, εἶπε σὲ λίγο ἐκείνος. Ἀφοῦ μὲ ἤξερες γιά λωποδότη, γιατί τότε μὲ περιμένεις ἐμπρός στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου;

Ἡ "Ινγκε δὲν μίλησε οὔτε τώρα. Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε ὀλο-ἕνα γρηγορώτερα, ἔπάνω στὸν ἀσφαλτοστρωμένον παραλιακὸ δρόμο. Μὰ ὁ κύριος Σάπς τὸ ὡδηγοῦσε περὶ μὲ τὸ ἕνα χέρι μονάχα. Γιατί τὸ ἄλλο τὸ εἶχε γύρω ἀπὸ τὴ λεπτὴ μέση τῆς "Ινγκε. ποὺ ἔγειρε τὸ κεφάλι τῆς πάνω στὸν ὄμο του, τὸ μικρὸ νόστιμο κεφαλάκι μὲ τὰ κατάξανθα μαλλιά ποὺ ἀνέμιζε ὁ ἀέρας...

Ὁ κύριος Σάπς ἔβγαλε ἕνα μικρὸ ἀναστεναγμό, σάν ἀνακουφισμένος. Λιγότερε ἔπειτα τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ ξαναρώτησε:

—Γιὰ πῆτε μου λοιπὸν τώρα. Γιὰ ποιὸν εἶπατε πῶς μὲ παίρνετε;

—Γιὰ τὸν θάρανὸ Παζέττι, ποὺ καταζητεῖται ἀπ' τὴν ἀστυνομία γιά διάρρηξη μιᾶς Τραπεζῆς!

Ὁ κύριος Σάπς δὲν ἔμφορε, σ' αὐτὰ τὰ λόγια, νὰ κρατηθῆ ἕνα μικρὸ ἀναπήδημα. Μὰ ἔπειτα, ὄχι πᾶν νὰ γελᾷ, νὰ γελᾷ δυνατὰ, ξεκαρυστικά, τόσο ποὺ στὰ μάτια του φάνηκαν δάκρυα.

—Μὴ γελᾶτε εἰς ἄραός μου, σ'αφ παρακαλῶ... τοῦ εἶπε ἡ "Ινγκε. Μά, γιά πῆτε μου... 'Αν δὲν εἰσάστε ὁ θάρανός Παζέττι, τότε γιατί σκίσατε ἀπ' τὴν ἐσημερίδα τὸ κομματάκι μὲ τὴν φωτογραφία;

Ὁ κύριος Σάπς ἔβγαλε ἕνα μικρὸ ἀναστεναγμό, σάν ἀνακουφισμένος. Λιγότερε ἔπειτα τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ ξαναρώτησε:

—Γιὰ πῆτε μου λοιπὸν τώρα. Γιὰ ποιὸν εἶπατε πῶς μὲ παίρνετε;

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 30η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Οι κερδισάντες ἀριθμοί)

Στίς 6 μ.μ. τῆς περυσμένης Τετάρτης 29 Ιουνίου ἔγινε εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ 30ῆ κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τῆς Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», παριστάμενον πολλῶν δημοσιογράφων καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὴν κληρωσιδα, εἰς τὴν ὅποιαν ἔχον τετὴ βλοὶ ὁ ἀριθμοί, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», ἀνευρέθησαν κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς ἀριθμοί:

Ὁ ἀριθμὸς 13866, ὁ ὁποῖος κερδίζει ὀλοῦλλον τὴν σειράν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ὁ κάτωθι ἐννέα ἀριθμοί, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀνὰ ἕνα βιβλίον τοῦ περιήμου μνηστορηματοῦ τοῦ Πῶλ Φεβάλ «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα»: 5871, 12363, 17555, 21, 449, 7897, 1758, 19960 καὶ 6909.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 66 (ἴτοι: εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 13866), κερδίζουν ἀνὰ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τῆς ἀραξίας τῶν τυχερῶν ἀναγοστών μας.

Ἡ 31ῆ κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας, τὴν 27ην Ιουνίου. Ὅσοι ἐπιθυποῦν, δύνανται νὰ παρενεσθῶν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγοστών τῶν ἐπαρχίων κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικά δελτία μὲ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμοὺς, ἀναγράφοντες ἐπὶ τοῦ δελτίου τὸ ὄνομά των καθαρά, θὰ παραλάβουν δὲ τὰ βιβλία των ἀπὸ τὰ Ὑποκαρτορεῖα τῆς ἐπαρχίας των, εἰς τὰ ὅποια θ' ἀποσταλῆ-ἔπι τοῖτο—μετὰ σχετικῶ ὄνομαστικῶ καταλόγου, καὶ ἐπεξηγηματικῆ ἐγκλίσις.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οι κ. κ. Στ. Σταυτοκίδης Δραματοδότης Πειραιῶς, Ἄλ. Καρατζᾶ Καλλιγράφος 37 Ἀθήνα, Γ. Σουλῶτης Βίβλος, Φ. Τσάρα Μεστρᾶ 7 Ἀθήνα, Α. Παπαδόπουλος Θεσσαλονίκη, Γ. Ἀλεξοπούλου Πάτρα, Γ. Κόζαλης Πειραιῶς, Α. Μπουρῆς Ἀθήνα, Γ. Μουλοπούλου Ἀμεινῆς 8 Ἀθήνα, Γ. Κρητοπούλου Ξενοδοχ. «Παλλάξ» Κρησιῶν, Α. Παπαδόπουλος Δημοφάντος 45 Ἀθήνα, Ἀγγελ. Σωμάρᾶ Κοζάνη, Π. Τρυφῆνης Λεῶφ. Συγγροῦ 110 Ἀθήνα, Ε. Θεοδοσόπουλος Φαρμακείον Φρουρᾶς Ἀθήνα, ἐκέρδιαν ἀνὰ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

Η 32α ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Τὰ Δῶρα)

Εἰς τὴν 32αν κλήρωσι τῶν Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας, ὁ 1ος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ ὀλοῦλλον τὴν σειράν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Ἐννέα κατὰ σειράν ἀριθμοὶ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα βιβλίον τοῦ περιήμου μνηστορηματοῦ «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα». Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὁποῖο δίδεται εἰς τοὺς θέλον, ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου».

Ὁ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες θὰ φέρουν τὸ φύλλον μὲ τὸ ἐν αὐτῶ δελτίον στὰ Γραφεῖα μας καὶ θὰ παίρνουν τὰ δῶρα των. Ὁ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις θ' ἀποκόπουν καὶ θὰ μᾶς στέλνουν τὰ δελτία των καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ δῶρα των μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον ἢ μέσῳ τῶν Ὑποκαρτορεῖων μας. Κίθε ἀναγοστίης δύναται νὰ ἀγοράξῃ καὶ δύο καὶ τρία φύλλα, γιά νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρωσῶν δημοσιεύονται καθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Ὁ κερδίζοντες πρέπει νὰ στείλουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τους ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα σχετικῶς.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Σὲ κάποια συνεδρίασι τῆς Βουλῆς κατὰ τὸ 1905, κάποιος ρήτωρ φώναξε τραγικά σὲ μιά στιγμή:

—Ὀλόκληρη ἡ συνέλευσις κάθεται τὴ στιγμή αὐτὴ ἐπὶ ὑπόνομου ἐκρηκτικῶν ὕλων, καί...
Μὰ πρὶν προλάβῃ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις, οἱ ἔθνοπατέρες κι' οἱ ὑπάλληλοι τῆς Βουλῆς βρέθησαν κιάλας ἔξω, ἐκτὸς τοῦ μόνου. Τὸ προέδρου Ἰωάννου Μεσσινέζης, καὶ τοῦ πληρεξουσίου Λεθαδαῖας Γεωργίου Λάππα!...

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τὸ καλὸ ἄλογο, δίνει κουράγιο στὸν καθωλάρη.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει δύο ἔχθρους σ' αὐτὸν τὸ κόσμον, τοὺς ὁποῖους ὠστόσο ἀγαπᾷ: τρελλά: Τὴν περιουσία του καὶ τὰ παιδιά του!